

תת"ע 7873/12/19 - מדינת ישראל נגד צ'רנוביצקי מיכל

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 7873-12-19 מדינת ישראל נ' צ'רנוביצקי מיכל
בפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה ע"י ב"כ עו"ד זרה

נגד

צ'רנוביצקי מיכל

הנאשמת ע"י ב"כ עו"ד אורון

הכרעת דין

כנגד הנאשמת נרשמה, ביום 29.7.19, הודעת תשלום קנס בגין אחיזה/שימוש בטלפון נייד, שלא באמצעות דיבורית המותקנת ברכב, בעת שהרכב בתנועה (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה.

הנאשמת, באמצעות בא כוחה, כפרה באישום המיוחס לה וביום 9.6.20, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העיד רס"ר פאדי קויקס, עורך הדו"ח והוגשו הדו"ח, שסומן ת/1 ועותק סרטון שצולם במצלמת הגוף של העד, שסומן ת/2 (אתיחס להתנגדות הסנגור להגשת ת/2, בהמשך).

מטעם ההגנה, העידה הנאשמת בלבד.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 29.7.19, בסמוך לשעה 18:03, נהגה הנאשמת ברכב בתל אביב, בנתיב הימני ברחוב מנחם בגין, מכיוון דרום לכיוון צפון ובהגיעה בסמוך לבנין מספר 144, נצפתה על ידי עד התביעה, שנסע במקביל לרכב הנאשמת, בנתיב השמאלי, כאשר היא אוחזת טלפון נייד בידה הימנית, בגובה ההגה, מביטה לכיוונו ואוחזת את ההגה בידה השמאלית. העד ציין כי הבחין בעבירה בבירור, דרך החלון השמאלי של רכב הנאשמת, שהיה נקי ושקוף ושמר על קשר עין עם רכב הנאשמת עד לעצירתה.

העד הורה לנאשמת לעצור את הרכב וכאשר ניגש אליה, כפי שניתן לראות ולשמוע ב-ת/2, שאל אותה "גברת מיכל, למה את עם הטלפון ביד" והנאשמת השיבה, "אתה ממש ממש צודק, אבל נתקע לי הוייז והסתכלתי שניה..." ולאחר שהעד אומר לה כי תקבל דו"ח, מוסיפה הנאשמת: "תוותר לי.... הוייז נתקע לי פה (הכוונה למערכת המולטימדיה ברכב, כעולה משאלה שנשאלה על ידי העד - ש.ק.) אז ניסיתי לשים בטלפון".

עמוד 1

העד הסביר לנאשמת את מהות העבירה, ערך את הדו"ח ורשם מפיה את הדברים הבאים: "נתקע לי הוייז".

בחקירתו הנגדית, נשאל העד לגבי מועד העבירה ואישר, כי רשם בגוף הדו"ח את התאריך 29.8.19 ואילו בסופו, את התאריך 29.7.19 ואינו יודע מה המועד הנכון, אך בחקירה חוזרת של ב"כ המאשימה, אישר כי ת/2, צולם ביום 29.7.19.

העד נשאל והשיב כי לא ניתן לתעד את העבירה עם מצלמת הגוף וכי החל בצילום, עם תחילת המפגש עם הנאשמת.

העד נשאל והשיב כי לא הזהיר את הנאשמת כאשר ניגש אליה, שכן היא לא הייתה תחת חקירה.

העד נשאל והשיב כי הבחין בנאשמת מחזיקה טלפון נייד בידי ימין, בגובה ההגה ומביטה לעברו וכי אינו יודע אם היה מתקן לטלפון נייד ברכבה, אך ממילא, גם אם הטלפון הנייד היה מונח במתקן, מדובר היה בעבירה.

העד נשאל באיזה מרחק היה מהנאשמת כאשר הבחין בעבירה והשיב, כי ציין שנסע במקביל אליה, כאשר היא בנתיב הימני והוא בנתיב השמאלי ולא ציין מרחק וכן, אינו זוכר כמה זמן חלף מהרגע בו זיהה את העבירה ועד שהורה לנאשמת לעצור את הרכב.

העד אישר כי לא תיאר את הטלפון הנייד בדו"ח ומסר כי נהלי המשטרה, אינם מחייבים תיאור.

בנוגע לדברים שנרשמו מפי הנאשמת בדו"ח, נשאל העד מדוע לא רשם את כל מה שאמרה, כולל "הסתכלתי שניה" והשיב, כי הוא רשם את מה שרלוונטי.

על פי גרסת הנאשמת, היא נהגה כאמור, אך הטלפון היה בדיבורית ליד ההגה וכיוון שהוייז במערכת המובנית ברכב, לא עבד טוב, היא השתמשה בוייז שבטלפון הנייד וכנראה, שהסתכלה לעברו ואולי נגעה במסך, אבל לא מעבר לכך והעד טעה לחשוב שהיא החזיקה את הטלפון בידה. לדבריה, נגעה בטלפון הנייד, כיוון שמשהו היה תקוע והתנצלה בפני העד, כיוון שכך היא עושה, ששוטר עוצר אותה.

בחקירתה הנגדית, נשאלה הנאשמת מדוע היא מציגה בבית המשפט, גרסה שונה משזו המופיעה ב-ת/2 והשיבה כי היא נלחצה ולכן אמרה לו שהוא צודק, אך לא אחזה את הטלפון הנייד.

בהמשך, נשאלה מדוע התעסקה עם הטלפון הנייד במהלך הנהיגה והשיבה, כי לא התעסקה, "כנראה שלחצתי כדי להדליק אותו, זו לא הייתה התעסקות".

כאשר נשאלה, למה התכוונה כשתטענה כי הטלפון "נתקע", השיבה הנאשמת כי "לפעמים המסך תקוע ונכבה. זה היה מזמן, כנראה שאמרתי לו שהטלפון נתקע, אינני זוכרת" ובהמשך, טענה: "אני אומרת שהייתי בנהיגה, הטלפון לא היה ביד שלי. הדבר היחיד שעשיתי היה לגעת במסך".

דין והכרעה

במהלך הדיון, התנגד הסנגור להגשת ת/2, מהטעם, כי סרטון מצלמת הגוף, לא לווה בתע"צ של עורך הסרטון או "מוציא" הדיסק, וכן, טען כי הסרטון צורף לתיק רק לאחר שהנאשמת כפרה בעבירה והועבר לידי ההגנה, לאחר המועד שקבע בית המשפט.

דחיתי את ההתנגדות, מהטעמים הבאים -

הסנגור לא הפנה לבסיס החוקי לדרישתו לצירוף תע"צ, לסרטון, שאין ולא תיתכן מחלוקת, שמתעד, בזמן אמת, את השיח בין הנאשמת לעד התביעה לאחר ביצוע העבירה וניתן לזהות את שניהם ואת מקום העבירה בסרטון עצמו. יתרה מזו, אם סבר הסנגור כי נפל דופי כלשהו בהליך התייעוד של השיח, יכול היה לחקור את עד התביעה בחקירה נגדית לגבי כל השגותיו, אך הוא נמנע מלעשות כן.

באשר לתע"צ של "מוציא" הדיסק, לא ירדתי לסוף דעתו של הסנגור - האם הכוונה למי שלחץ על הכפתור להוצאת הדיסק, האם הכוונה למי שצרב את הסרטון לדיסק? כך או כך, מקום בו ניתן לזהות את הנאשמת והעד, כמפורט לעיל, לא ברור לי איזה צורך יש באימות נוסף לגבי מהימנות התייעוד המצולם ושוב, היה באפשרות הסנגור לחקור נגדית את העד בנושא זה, אך הוא בחר שלא לעשות כן.

באשר לאיחור בהעברת ת/2 לידי ההגנה, אכן, היה על המאשימה להעבירו לידי ההגנה, תוך פרק הזמן שקבעתי, אך משאין מחלוקת כי ת/2 היה בידי ההגנה, לכל המאוחר ביום 5.5.20, כעולה מפרוטוקול הדיון באותו מועד, הרי שלהגנה ניתנה שהות מספקת להיערך בהתאם והגנתה של הנאשמת, לא נפגעה.

באשר לעבירה גופה, הרי שלאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמי ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשמת עברה את העבירה המיוחסת לה בכתב האישום ולו על פי גרסתה שלה בלבד וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. העד ציין את כיוון ונתיבי הנסיעה של הנאשמת ושל, הדגיש כי נסע במקביל לרכבה, על אופנוע משטרתי וכי שדה הראיה שלו, דרך חלון דלת הנהג, היה מלא ופתוח. העד תיאר את אופן האחיזה בטלפון הנייד ואת העובדה שהנאשמת הביטה לעברו.

2. עדותו של עד התביעה הייתה עניינית ולא נסתרה בחקירה נגדית. לטעמי, אין כל נפקות לטעות שטעה העד ברישום תאריך העבירה ברישא לדו"ח, נוכח עדותו, התייעוד הנוסף מ-ת/2 והעובדה הפשוטה, כי ניתן לראות ולזהות ב-ת/2, גם את מקום העבירה, גם את העד וגם את הנאשמת.

3. באשר לטענת ההגנה, כי נוהל המשטרה מחייב תיאור הטלפון הנייד, הרי שלא הוצג כל נוהל כאמור ולגבי פסק הדין של כבוד הש' בן יוסף, אליו הפנה הסנגור בסיכומיו, הרי שאין בו קביעה משפטית מפורשת, למעט

הפניה לפסק דין של בית המשפט העליון, רע"פ 6487/12 דביר נגד מדינת ישראל, שם נקבע, בין היתר:

"הננו סבורים, כי יש להנחות את כלל העוסקים במלאכת האכיפה בתחום זה, לציין במפורש את מספרו של הטלפון הנייד ואת תיאורו של המכשיר, בדו"ח שנרשם על-ידם, ובוודאי שיש לעשות כן, משהתבקשו לכך על-ידי הנהג". יודגש, כי על אף האמור, נדחה הערעור על ההרשעה.

4. במקרה שבפני ונוכח גרסת הנאשמת, כפי שהובאה לעיל, אני סבורה כי אין לזקוף לחובת המאשימה, את העובדה כי העד לא תיאר את הטלפון הנייד בדו"ח, אף כי רשם את מספר הטלפון הנייד.

5. בעפ"ת 34806-04-10 פיירמן נגד מדינת ישראל קבע כבוד השופט מודריק: "שימוש בטלפון אינו דווקא השלמת פעולת החיגוד ודי בנטילת הטלפון, הנחתו על ההגה ואחיזה בו במצב הזה כדי לגבש הרכיב של שימוש". בעפ"ת 5675/08 סמפירה ברונו נגד מדינת ישראל, קבע כבוד השופט ביתן כי, כאשר שוטר כותב, שהוא הבחין בנאשם אשר אוחז ביד שמאל טלפון: "די בכך כדי להרשיע המערער". בעפ"ת 6936-04-13 מלכיאלי יהוד נגד מדינת ישראל, קבע כבוד השופט סעב: "מתקין התקנות עשה שימוש בהתחלה במילה "לא" ובהמשך, חזר והשתמש באותה מילה בתוספת "ו" החיבור, במובן זה שתכליתה להוסיף לאיסור הראשון, איסור שני ונוסף, קרי, המחוקק אסר תחילה את אחיזת הטלפון תוך כדי נהיגה, והוסיף ואסר גם את השימוש בו, כך שדי בביצוע אחת החלופות, כדי לבסס הרשעת אותו נהג בעבירה לפי תקנה זו".

6. ברע"פ 10020/16 בן יוסף נגד מדינת ישראל, קבע כבוד הש' מינץ:

"כפי שיפורט להלן, מקובלת עלי מסקנתו של בית המשפט המחוזי לפיה האחיזה בטלפון הנייד בזמן הנהיגה מהווה, כשלעצמה, עבירה לפי תקנה 28(ב)(1)(א) לתקנותיו אין כל צורך להוכיח מהו השימוש המסוים, אותו ביצע הנהג בטלפון בזמן הנהיגה ברכב. תקנה 28 לתקנות קובעת כך:

"28. (א) נוהג רכב חייב להחזיק בידיו את ההגה או הכידון כל עוד הרכב בתנועה; אולם רשאי הוא להסיר יד אחת מן ההגה או הכידון אם עליו לעשות בה דבר להבטחת פעולתו התקינה של הרכב או לקיום כללי התנועה.

(ב) (1) בעת שהרכב בתנועה, הנוהג ברכב -

(א) לא יאחז בטלפון קבוע או נייד, ולא ישתמש בהם ברכב אלא באמצעות דיבורית;

(ההדגשות אינן במקור - ד.מ.).

כידוע, נקודת המוצא לפרשנותו של חוק היא לשונו, ואין לקבל פרשנות אשר לא ניתן למצוא לה אחיזה בלשון החוק. רק כאשר הלשון מאפשרת כמה פירושים, או אז ייבחר מבין הפירושים השונים המשתמעים מלשון החוק, הפירוש אשר מגשים בצורה הטובה ביותר את תכלית דבר החקיקה (עע"מ 2775/01 ויטנר נ' הוועדה המקומית לתכנון ולבנייה "שרונים", פ"ד ס(2) 230 (2005); בג"צ 4562/92 ח"כ אליעזר זנדברג נ' רשות השידור, פ"ד נ(2) 793 (1996); אהרן ברק פרשנות במשפט כרך שני: פרשנות החקיקה 84-87 (1993). בענייננו, נוסח התקנה ברור ביותר ולפיו, בעת שהרכב בתנועה, הנוהג בו

"לא יאחז בטלפון קבוע או נייד, ולא ישתמש בהם". המדובר בשני איסורים נפרדים ועצמאיים, כאשר לצד כל פעולה אסורה (אחיזה ושימוש) מופיע מושא האיסור (הטלפון). שני האיסורים אינם שלובים זה בזה ואינם מותנים זה בקיומו של זה, היינו - קיים איסור לאחוז בטלפון אף מבלי להשתמש בו (וראו גם: ע"א 2920/90 קופת חולים של ההסתדרות הכללית של העובדים בארץ ישראל נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(1) 397, 409 (1993)). זאת ועוד, תקנה 28(ב) נועדה להוסיף על תקנה 28(א), שמטרתה להבטיח את החזקת ההגה או הכידון בשתי ידיים. תקנה 28(א) מאפשרת כאמור הסרת יד אחת מן ההגה או הכידון ככל שהדבר דרוש לצורך הבטחת פעולתו התקינה של הרכב, או לקיום כללי התנועה. לעומת זאת, תקנה 28(ב) מוסיפה איסור על תקנה 28(א) וקובעת כי בשום מקרה אין לאחוז בטלפון או להשתמש בו ללא דיבורית. מסקנה זו אף מתחזקת ביתר שאת בבחינת תכלית התקנה, שכן אין ספק כי שני האיסורים נועדו למנוע את הפניית תשומת הלב מן הנהיגה וזאת הן בדרך של אחיזת הטלפון בעת הנהיגה והן בדרך של שימוש פעיל בו (וראו לעניין זה גם בפסיקת בתי המשפט המחוזיים: עפ"ת (חיפה) 13-04-6936 יהוד נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (28.6.2013); תת"ע (ת"א) 3027-02-12 מדינת ישראל נ' אלוני [פורסם בנבו] (18.4.2013)). זאת, מאחר שאין ספק בכך שהן האחיזה והן השימוש בטלפון בעת הנהיגה פוגעים באופן ממשי ביכולתו של הנהג לנהוג באופן בטוח ומסכנים בכך את סביבתו, את עצמו ואת יתר משתמשי הדרך".

7. גרסת הנאשמת הייתה לא אמינה וזאת בלשון המעטה. מתגובתה המידית, כפי שתועדה ב-2/ת, ניתן ללמוד על הודאה מלאה בביצוע העבירה, דהיינו, אחיזת הטלפון הנייד, כמתואר על ידי העד. הנאשמת לא הסתפקה בהתנצלות בפני העד, אלא ביקשה גם שיוותר לה, הסבירה כי אפליקצית ה"וייז" במערכת המולטימדיה ברכב נתקעה ולכן ניסתה להפעילה אותה בטלפון הנייד ובשום שלב לא טענה, כפי שנטען בבית המשפט, כי הטלפון הנייד היה מונח במתקן ברכב וכן, לא הציגה בפני העד מתקן כאמור. מדובר לפיכך ב"עדות כבושה" ומשקלה יהיה בהתאם.

8. הנאשמת ניסתה להסביר כי התנצלה כיוון שהייתה מאוד לחוצה, אך ב-2/ת, ניתן היה לראות אותה יושבת ברוגע ברכב ובהמשך הסרטון, ניתן היה לשמוע כי היא מנהלת שיחת טלפון ודבר בהתנהגותה לא העיד על לחץ.

9. משקבעתי כי גרסתו של עד התביעה אמינה עלי ודחיתי את גרסתה של הנאשמת, לפיה, הטלפון הנייד היה מונח במתקן מתאים, הרי שאין כל נפקות בענייננו לפס"ד שניתן בבית הדין הצבאי, ז"י 67/19, אליו התייחס הסנגור בסיכומיו, שכן שם, לא הייתה מחלוקת כי הטלפון הנייד היה מונח במתקן ייעודי וכן, דובר שם על לחיצה חד פעמית לצורך הסרת "חלון קופץ" של פרסומת באפליקציית וייז ולא תפעול והתעסקות, כמו במקרה שבפני.

10. בנוסף לכל האמור לעיל, ניתן להרשיע את הנאשמת על סמך גרסתה בלבד, לפיה, במהלך הנהיגה, תפעלה את הטלפון הנייד, כפי שטענה בעדותה: "שמתי את הוייז בטלפון" - עמוד 7 לפרוטוקול, שורה 20, "יכול להיות שנגעתי במסך של הטלפון", שורות 21-22, "כנראה נגעתי במסך", שורה 28, "כנראה שלחצתי כדי להדליק אותו", שורה 32, "הדבר היחידי שעשיתי היה לנגוע במסך", עמוד 8

לפרוטוקול, שורה 4.

11. המחוקק אסר על התעסקות ותפעול הטלפון הנייד במהלך הנהיגה והפסיקה, כפי שפורטה לעיל, שבה והדגישה את הסיכון מהסחת הדעת הנגרמת כתוצאה מהתעסקות כזו או אחרת עם טלפון נייד במהלך נהיגה ואילו הנאשמת, נהגה בניגוד לאיסור מפורש זה.

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כי הנאשמת עברה עבירה כמיוחס לה בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, י"ז תמוז תש"פ, 09 יולי 2020, במעמד הצדדים